

Попъ-тъ и стотникъ-тъ ся опростихъ съ тѣхъ, желающаици имъ добръ пжть, а тѣи отидохъ въ най-ближне-то село за да обѣдватъ въ нѣкоѣхъ къщѣхъ.

Тогасъ, какъ-то и днесъ, гостепріимство-то у Българы-ты бѣше истинно, твърдѣ голѣмо, зашто-то е тѣмъ вродено. Да пріимжтъ гостенинѣ у дома си, значило е да поздравятъ подъ покрыва си отъ Бога испратенжъ радость. Наши-ти пжтници не скытахъ много. Тропнѣхъ на първѣ-тъ къщѣхъ, коя-то имъ ся струваше по-урядна, и отворихъ имъ. Тамъ ги пріяхъ съ голѣмжъ другочнжъ искренность. Постлахъ имъ рогозинѣ, донесохъ воджъ и кърпы, омыхъ имъ крака-та, сложихъ имъ ястіе и питіе—питы отъ бѣлъ медъ, сырене, хлѣбъ, млѣко, вино—служяхъ ги и каняхъ:

— Яждте и пійте, мили госте. Бѣлобрадъ старецъ — баща, дѣда и прадѣда на голѣмъ родъ—сѣднжъ при тѣхъ, пыташе ги и забавляваше ги съ разговоръ, Дойдохъ и отъ село-то хора, като видѣхъ чужденцы-ты, за да чужтъ нѣщо за она свѣтъ, отвѣдъ планинж-тъ, що има тамъ ново.

Отдавна желають хора-та да научятъ: какво ново има тамъ.

Наши-ти пжтници отговаряхъ и пытахъ, та веднага ся породи между тѣхъ и селяны-ты повѣреніе, кое-то малко по малко имъ допусти да прѣнесжтъ разговора на желаема имъ прѣдмѣтъ.

— Ты, отче, рѣче Петръ на стареца, трѣбва да помнишь отдавнашны, твърдѣ отдавнашны врѣмена.

Старецъ-тъ ся усмихнж и отговори:

— По-добрѣ и отъ днешни-ты.

— Е. . . . . екняше го Петръ.

— Помнѣ, и тукъ почнж съ тихъ гласъ, кога-то още Гърци и нѣмаше. . . . . За Гърци само гадкахъ у насъ и